Ч. 164 (13.423). Львів, понеділок 17. липня 1933. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чверть-річно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

† Д-р Ярослав Олесницький

адвокат у Золочеві, б. отаман УГА., член. Центр. Комітету Українського Нац.-Демократичного Обєднання, посол до варшавського сойму, довголітній член управи численних українських товариств і установ, помер у 59-ім р. життя 15-го ц. м. у Золочеві. Похорони відбудуться 17-го липня в год. 3-ій попол. у Золочеві.

Ще одна болюча втрата для провідників та організаторів нашого національно-громадського життя. У Покійнім тратимо ми одного із довголітніх, талановитих наших діячів, що у праці цілого свого життя проявив небуденні прикмети характеру, вмів ними успішно працювати для народньої справи і зєднувати для неї та для себе симпатію навіть серед ворогів.

Пок. Ярослав Олесницький був сином пароха з Переволоки і братаничем нашого відомого діяча д-ра Евгена Олесницького. Уже як студент прав у Львові кинувся він із запалом у вир суспільного життя і був душею студентських гуртків і зборів. У тому самому часі захоплюється він під впливом Е. Олесницького організацією театральних вистав і навіть як актор-аматор проявляє талант у численних ролях рідного та чужого репертуару. Ставши конципієнтом в канцелярії д-ра Е. Олесницького, продовжує він свою працю у Стрию, де між іншим засновує „Сокіл" і стає його головою.

У 1904 р. відчиняє Я. Олесницький адвокатську канцелярію у Дрогобичі і стає на чолі місцевого та дооколичного національного руху. У 1912 р. переносить він свою канцелярію до Львова. Ще в 1907 р. став одним з ініціяторів та основників першого українського парцеляційного Т-ва „Земля". Опинившись постійно у Львові розвинув енергійну працю в „Землі" і став членом Надзірної Ради „Народньої Гостиниці" та „Народньої Торговлі". Крім того брав якнайближчу участь в організаційній праці національно-демократичної партії. Зокрема був тоді головою „Української Бесіди" у Львові, що утримувала український театр.

З вибухом світової війни його покликують як резервового артилерійського офіцира австр. армії і він іде на фронт під Нижнів. За якийсь час з огляду на недугу призначують його як правника авдитором; пізніше знову висилають як жандармського старшину на італійський фронт. Коли настав момент визвольної боротьби, з італійського фронту переходить він до української армії як отаман У. Г. А. Підчас українсько-польської війни був делегатом в українсько-польських переговорах.

Галицький уряд висилає Я. Олесницького у делегації на свято зєдинення українських земель у Києві і там він на Софіївському майдані відчитує французькою мовою офіціяльну формулу присяги у 1919 р. Відтак виїзджає у складі дипльоматичної місії У. Н. Р. до Льондону як радник цієї місії. Згодом стає заступником голови, а далі самостійним її керманичем, залишаючися у Льондоні до кінця 1920 р. Вернувшися до Львова переносить 1. вересня 1924 р. свою адвокатську канцелярію до Золочева. У 1930 р. стає послом до варшавського сойму як кандидат УНДО. У попередній каденції як кандидат соймового Клюбу УНДО стає він членом Найвищого Державного Трибуналу.

Покійний був видатним українським правником і адвокатом. Був довгі роки членом Виділу Львівської Адвокатської Палати, членом адвокатської іспитової комісії та членом Виділу С. У. А. Перед роком пок. Я. Олесницький занедужав сильною нервовою недугою, до якої у великій мірі причинилися постійні поїздки залізницею. До останньої хвилини життя не міг він погодитися зі своїм станом недужої людини і не вважаючи на постійні ради лікарів, щоби залишив на якийсь час свої обовязки, не хотів їх переривати. Це головно приспішило такий швидкий, несподіваний кінець життя ще зовсім молодої, недавно повної енергії та сил людини.

*

З Ярославом Олесницьким відійшов із нашого життя досить рідкий у нас тип справжнього европейця. Численні подорожі на чужину, які подекуди ставали його пристрастю, знання чужих мов і вроджені риси вдачі склалися на такі прикмети громадського діяча, яких мали ми небагато. Найкраще проявилися ці прикмети у його дипльоматичній праці у Льондоні, в осередку, де до його приїзду, не мали ми зовсім підготовленого ґрунту для пропаганди нашої справи. Саме пок. Я. Олесницький з усіх членів тодішньої дипльоматичної місії у Льондоні був єдиний, що найшвидше засвоїв собі нелегкі правила товариських і дипльоматичних взаємин англійського середовища і зі щирим захопленням вивчав нюанси англійської мови. Англійські та чужинні дипльомати та журналісти, що мали нагоду з ним зустрічатися, мусіли мимохіть ставитися якнайповажніше до нашої справи.

Належав пок. Я. Олесницький теж і до тих наших діячів, що не звязували ніколи з громадянською працею ніяких особистих інтересів, але навпаки все те, чим сам розпоряджав, готов був кожної хвилини віддати щедрою рукою для загальної справи.

У приватному житті мав пок. Ярослав Олесницький винятковi прикмети вдачі, ума та товариської поведінки, що зєднували йому скрізь щиру симпатію. У післявоєнних часах, у такому важкому середовищі як наше, де кожному громадському діячеві доводилося постійно попадати у конфлікт з політичних причин, Я. Олесницький належав до тих виняткових одиниць, що не мали ворогів. А не мав він ворогів не тому, що вмів кривити душею, що хотів жити з усіма у згоді для якихось користей. Був Я. Олесницький зразковим громадським діячем з европейському розумінні цього слова, що має сміливість боронити своїх поглядів, не принижуючи ні ображуючи ніколи тих, що стоять на протилежному становищі. Саме від західньо-европейської культури засвоїв він собі найціннішу прикмету суспільного діяча, що вміє відмежувати чисто особисті справи від загально-громадських. Своєю гідною та зрівноваженою поведінкою складав він доказ, що кожний його погляд є наслідком довголітнього досвіду та зрілої застанови.

Живий, ворушкий ум Я. Олесницького не дозволяв йому зачинятися у тісних рямцях своєї професії ані обмежуватися до чисто громадянської діяльности, що й так була широка. Все життя він стежив пильно за культурними проявами великих чужих культур, невтомно читаючи книжки у західньо-европейських мовах. Це його широке зацікавлення робило його людиною вічно живою та молодою, поважаною у громадській праці та загально ціненою у всякому товариському гурті.

Покійний осиротив дружину Софію з Поповичів, двох синів, Романа та Евгена і доньку Марту. В. Й. П.

До дискусії на наші внутрішньо-політичні теми.

(Голос сеніора українських парляментаристів і громадських діячів).

Ґазетна полеміка, що розгорілася в останніх часах на фронті Тиктор — УНДО, чи пак Паліїв — УНДО, виявила деякі тактичні засоби, які мусять прикро вразити кожного члена названої політичної партії без огляду на особисті симпатії, а навіть без огляду на відношення до мерітум справи.

На мою думку кожний громадянин має право критикувати та забирати прилюдно голос для аналізи всіх явищ політичного чи суспільного життя з метою оздоровлення та поправи анормальних відносин. Одначе інтерес справи вимагає того, щоби дискусія була вдержана у формах, що запоручали би обєктивний та річевий підхід до вирішення критичних питань та не понижували рівня дискусії. Нервовий тон зраджує завсіди особисте подражнення, яке ніколи не може бути позитивним чинником при оцінці даного питання, чи комплексу питань.

Коли прислухуємося тому, що говориться на теми нашої внутрішньої національної політики в часописах видаваних п. Тиктором, пригадуються мимовільно часи наперед 30 літ, коли то на політичнім овиді Галичини появився тижневик „Гайдамаки". Видавець і відповідальний редактор згаданого часопису пок. Михайло Петрицький, який приступав до його видавання також з деякими реформаторськими намірами, та висував деякі в тім часі популярні, чи обраховані на популярність кличі, не грішив щоправда дипльоматично вдержаним способом писання і нераз у гострій формі звертався і на адресу національного політичного проводу, але я не можу пригадати собі такого виступу „Гайдамаків", який під оглядом вислову та форми замітів міг би рівнятися з тим, що пишеться у часописах п. Тиктора. Пок. Михайло Петрицький завсіди рахувався з авторитетом національного проводу та не доходив у свому часописі до того, щоби могло цей авторитет у загальній опінії нації понизити. У статтях названої групи часописів п. Тиктора не тільки подразнений тон, але і просто обидливі випади, коли провід зглядно людей, що в ньому находяться називається „клікою" і т. п. П. Дмитро Паліїв, — дарма, що до останніх часів сам був членом найвищої установи Українського Національно-Демократичного Обєднання, не зміг просто найти спокійних та розважних слів при обговорюванні справ, звязаних з політичною лінією партії, до якої проводу він сам належить, та до якої створення він сам свого часу причинився. А вже просто незрозумілим є виступ п. Дмитра Паліїва у 153. числі „Нового Часу" з дня 13 липня 1933.,

Wyciąg z protokołu wspólnego. Sygn. VI. 1. Pr. 300/33. Sąd okręgowy we Lwowie Wydział VI. 1. karny w składzie Wiceprezes Sądu okr. J. Antoniewicz jako przewodniczący i sędziowie okręgowi A. Jagodziński i A. Szulielawski jako głosujący w sprawie konfiskaty Nr. 157 czasopisma pt. „Dilo" z daty Lwów dnia 20. 6. 1933 r. do Sygn. VI. 1. Pr. 300/33 na posiedzeniu niejawnem w dniu 23. czerwca 1933 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 19. czerwca 1933 r. przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma „Dilo" Nr. 157 z daty Lwów d. 20. 6. 1933. zawierającego w artykule pt. „Zajawa" w całości z tytułem znamiona występku z art. 152 kk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. 12. 1862 Nr. 6 ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu wyrażaniem pogardy i nienawiści pod adresem polskich organizacyj społecznych publicznie Naród Polski wyszydzić. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący: J. Antoniewicz wr. Protokulant: Turkiewicz Za zgodność — (підпис нечиткий) — starszy sekr.

де він у передовій статті полемізує з виводами голови партії Д-ра Дмитра Левицького. Про напрям і наставлення згаданої статті свідчить самий її заголовок, який заповідає, що автор піде *на ліквідацію обману*. Чи така форма полеміки може запевнити успіх — дозволю собі сумніватися. Одначе думаю, що подиктовані нервовістю фрази не закриють відповідальности, про яку писав у свому часі голова партії.

Д-р Антін Горбачевський.

—o—

Митрополит Андрій і свято моря.

Від Високопреосвященого Митрополита Андрія дістаємо авторитетну інформацію про те, що ВПр. Митрополит про ніяку відозву в справі польського свята моря нічого не знав і тим самим ніякої відозви в справі такого свята не підписував і не міг підписувати. З уваги на те всякі поголоски преси про підписування відозви в справі свята моря ВПр. Митрополитом не відповідають правді.

„Бреши та міру знай!“

У щоденнику „Новий Час“ з дня 16-го липня ц. р. оголосив п. Дм. Паліїв статтю п. н. „Відповідь п. Целевича“, в якій між іншим написав:

„... „Новий Час“ від самого початку (щодо мого арештування) по останній день містив усі комунікати і оголошення Комітету Свята УМХ і то зовсім безкорисно! Бо напр. „Діло“, оте „Діло“, яке опісля приписало успіх свята собі і своїй партії — *казало собі за комунікати Комітету чи секцій Комітету УМХ платити*. Ось такі, бачите, п. Целевич, були два „хиткі становища“.

Не знаємо, звідки п. Д. Паліїв набрав таких „авторитетних“ і „джерельних“ інформацій! Але, коли він сам їх не видумав, то видно, що хтось мусів його так „інформувати“. Ми стверджуємо на тому місці, що це твердження п. Д. Палієва є *звичайною брехнею*. „Діло“ за ніякий комунікат Комітету Свята УМХ ніколи не дістало ні сотика і ніколи за публікування цих комунікатів не вимагало ніякої заплати. І якщо п. Паліїв думає „переконувати“ відданих йому „однодумців“ брехнею, то далеко нею не заїде.

—o—

Нова політика Індій.

Занехають акції пасивного спротиву?

ПУНА, ПАТ. Паніндійський конгрес ухвалив великою більшістю голосів резолюцію, за якою мали б занехати цивільного непослуху з тим, що справу його залагодять віцекороль Індій та Ганді відповідною умовою.

ПУНА, 15. 7. ПАТ. Ганді попросив віцекороля Індій визначити йому авдієнцію та уможливити заключити мир. Час перемиря, визначений провідниками конгресу після звільнення Ганді з тюрми 8. травня ц. р., минає за два тижні.

Торговельні взаємини Італії зі Сходом.

Рим, липень 1933.

Нещодавно на сторінках „Діла“ була згадка про Ярмарок Сходу в Барі, що відбудеться у вересні ц. р.

Саме цей Ярмарок, що належить до одної з найбагатших і найцікавіших імпрез, які уряд Італії проводить з успіхом, — спонукує нас сказати дещо, бодай коротенько, про торговельні взаємини Італії зі Сходом.

Кожний уряд Італії, менше чи більше цікавився з економічного боку Сходом, — себто, як тут часто неясно говориться, землями південної Росії, Україною.

Муссоліні ще ближче поцікавився й перестудіював економічне багацтво України. Він ще тоді студіював це, коли мабуть і не думав про свою ролю у політичному житті Італії, — а саме: в роках 1919—1921.

Коли він став диктатором, завівши лад у себе в краю, відразу почав заходитися біля навязання торговельних взаємин зі Совітами, які стали господарами України. І ці взаємини — живіші чи кволіші — тривають увесь час.

Фашистівська Італія в час сучасної економічної кризи, щоби рятувати свою політично вже зорганізовану країну від нужди, весь час шукає збуту (на свої, вперших чергу, фабричні вироби) і закупів (нафта, збіжа, вугілля) на Сході. Ми знаємо, як вона, Італія, використала, і то негайним способом, недавній конфлікт Росії з Англією (суд. процес англійських інжинірів у Москві), заключаючи з першою дуже корисну для Італії торговельну умову. З таким же поспіхом подалася Італія й до Палестини, до Арабії на місце німців, крам яких жиди бойкотують і до сьогодні.

* * *

Та фашизм безупинно піклується майбутнім Італії. У торговельних взаєминах зі Сходом бачить економічний розвиток Італії. Тому цей уряд, уже заздалегідь, коли Схід іще й не готовий, звернув пильну увагу на Барі й розбудовує цей старий порт і місто. Це надморське нададрійське місто, висунене найбільше на схід. Друга причина розбудови цього міста та, що воно лежить на півдні Італії, за тому півдні, що до фашизму бував просто занедбаний. Отож стан — промисловий, а ще більше хліборобський — півдня треба піднести. І саме відродження політичне, а з ним і економічне Сходу, піднесе й південь Італії.

А покищо фашистівський уряд заходиться з усією рішучістю розбудити економічне життя на півдні Італії усіми можливими способами. Відбуваються тут усякі хліборобські виставки чисто італійські, як ось остання — „Mostra agricola“ в Неаполі — цими днями закінчена — чи міжнародні ярмарки, як Ярмарок Сходу в Барі.

У цьому Ярмарку Сходу окрім Італії, яка розуміється бере дуже широко закроєну участь, беруть участь усі інші держави світу. Бачиться тут Туреччину, Єгипет, Палестину, Індії, Персію, Сирію, Ірак, Китай, Японію; сусідів — Болгарію, Грецію, Югославію, Румунію; є й ті, що показують свою індустрію як Німеччина, Чехія, Франція, Англія, Бельгія, Швайцарія. Є і Совіти. Та вони, скільки разів ми їх бачили на цих ярмарках, окрім нашого українського вугілля та збіжа, показують російські забавки та дещо шкуратяних виробів.

Звичайно — ми, щоби не розводитись, всіх держав, що беруть участь у ярмарку, не згадали.

Колиж візьмемо під увагу майбутній розвиток в економічній ділянці на Сході, тоді стає ясно, яке значіння має й матиме оцей Ярмарок Сходу в Барі.

Для хліборобства Італії на півдні цей пункт у Барі став живим осередком шляхотної конкуренції. Тут хлібороб, порівнюючи свої плоди землі з плодами землі селянина іншої округи, чи й іншої країни, бачить свою користь чи страту. Це конкуренція чесна, яка, при помочі таких ярмарків, доводить до позитивних вислідів у економічному житті нації.

М. Заваяський.

Нові німецькі закони.

Конфіската майна партій і відібрання громадянства.

БЕРЛІН, ПАТ. Рада міністрів Німеччини ухвалила низку важних законів: про конфіскату майна соціял-демократичної та інших, визнаних антидержавними, партій, про відібрання громадянства, признаного чужинцям після 9. XI. 1918 р. та відібрання громадянства тим німцям, що закордоном працюють на шкоду німецької держави, врешті закон, що під загрозою високих кар не дозволяє творити нові політичні партії в Німеччині.

БЕРЛІН, 15. 7. ПАТ. Міністр Фріч оголосив обіжник до верховних та краєвих урядів, в яких наказує ввести до урядів гітлерівське привітання, якого вживали досі тільки члени націонал-соціялістичної партії. Державні урядовці будуть вітатися відтепер у службі й поза нею так, що підноситимуть по фашистівськи долоню.

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 17. ЛИПНЯ 1933.

ДАМЯН ГОРНЯТКЕВИЧ. 6)

Краса українських земель.

Голоси чужих і своїх.

(Докінчення).

ПРОГУЛЬКИ І КУЛЬТУРА ПРАЦЯ.

Одною з найзамітніших рис Поділля є незіпсована первісність краєвиду й життя людей поруч слідів буйної й пишної культури на кожному кроці. Одночасно побачить тут мандрівник богатство побуту людей нестерте ще заливом фабричної „цивілізації“, строї й форми — збережені з тієї давної доби, коли людина жила власним життям, сама творила собі одяг і гармонію в найтісніших звязках із природою. На тлі загального европейського, сірого побуту, находимо в таких Заліщиках і околиці оригінальність, яка межує для західного европейця з екзотикою. Треба її зберегти за всяку ціну, бо небагато вже її лишилося, або нема її цілком в Европі. Те, що я бачив на заході є вже меншебільше штучно плекане, це показують за гроші. Пригадуються мені наприклад зрештою дуже гарні фестини французьких провінцій, які я бачив на Рівієрі. Ці люди одягають там давні одяги й роблять з цього театр; все те можна похвалити за своєрідну красу, особливо, коли це бачимо на тлі середньовічних провансальських містечок, як нпр. у Ванс, але це вже тільки вистава. На будень ці люди прибирають знов огидну фабричну тандиту, що все опоганює. А проте у Заліщиках збереглася ще жива правда, це дійсний будень. Такого торгу, таких одягів, які я бачив тут і в Мільниці не стрічаємо в інших місцевостях і хто знає, чи довго ще — на жаль, — побачимо їх ще тут.

Другий етап прогульки: Кривче зі своїми славними печерами. Але вхід до печери замкнений на ключ, ніхто з нас не подумав, щоби звернутися до провідника. Ми занадто втомлені 12-годинною їздою й ходженням, щоби вертатися за ним, навіть не знаємо, де його шукати. А всеж таки мусимо оглянути печери. Та як це зробити? Пробуємо відчинити колодку власними ключами, колиж і це не вдається, витягнути залізні завіси. Одначе безуспішно. Врешті не стало мені терпцю, витягаю з кишені револьвер і стріляю вгору. Гук вистрілу затряс сонним яром під нами й відбився кілька разів гомоном від його стін. З долини долетів до нас якийсь наляканий голос. Схиляємося й бачимо в полі серед кукурудзи жінку. Прикладаю руки до губи й кричу, скільки маю сил, обіцюючи нагороду за провідника. Після довгих зусиль врешті мене зрозуміла й бачимо, як завертає кудись. Одначе це все тревае страшенно довго. Під нами темніє чимраз більше, не маємо вже багато часу й вкінці не знаємо, чи провідник прийде. Тому рішаємося на геройський крок. Кілька сильних ударів кусником кристалічної скелі в колодку й ось замок відскакує. Сезам відчинився“...

Дальше захоплюється автор красою печер, називаючи їх такими фантастично-гарними, що годі їх як слід описати.

Не хочу надуживати терпеливости читачів „Діла“ й переповідати точно голоси інших польських дописувачів про Поділля, хоч було їх справді чимало. Про це довідуємося найкраще з останнього числа журналу „Тенча“, де автор наведених фейлетонів вичисляє ті дописи, що повстали під впливом його власних статтей. Це наглядний доказ величезного зацікавлення поляків туристикою по украін. землях, яких поза одинокими замітними Татрами не ваблять ні піски власної держави, ані клаптик моря, вони шукають краси серед нас. Така пропаганда повинна бути одночасно найкращою заохотою для наших прогульковців.

Згаданий автор кінчить такими словами низку своїх споминів: „Не перший раз так складається, що статті, поміщені в „Тенчі“ чи то ідеольогічного характеру, чи мистецького або етнографічного змісту, стають гаслом у польській пресі, щоби друкувати дописи на ту саму тему, наслідком чого наш журнал стає „модний“. Так було в останньому часі з нашими фейлетонами „Автом крізь Поділля“. Внедовзі після них помістив краківський „Куріер“ статті про Поділля, а в „Світовиді“ появився допис із таким самим заголовком „Восени автом крізь Поділля“, де автор розказує про приблизно ті самі сторони й на подібний лад. Ми радіємо, що наші статті стали гейби вихідною точкою до спопуляризування в польській пресі тої гарної країни. На окрему згадку заслуговує розвідка доцента познанського університету д-ра Стояновського, надрукована в „Myśli Narodowej“ п. з. „Про майбутнє Поділля“. Автор підходить до справи не з етнографічного боку, але політичного й суспільного й подає незвичайно цікаві, самостійно передумані гадки, над якими варто поважно задуматися. Маємо надію, що всі ті дописи й рефлексії будуть спонукою до ширшого зацікавлення тією виімково важною й гарною частиною держави. Найкращим доказом цього великого зацікавлення є численні листи й світлини, які ми дістали від наших читачів“.

Колиж польські журнали ставлять такі пропагандові цілі, то наше завдання куди ширше й важніше. Ми мусимо на подібних мандрівках

Новий самоуправний закон.

ВИБОРИ ДО ГРОМАДСЬКОЇ РАДИ.

Вибори до громадських рад є загальні, рівні і безпосередні. Як вже сказано, голосує кожний польський громадянин без ріжниці полу, що скінчив 24 літ життя, від року мешкає у громаді та не утратив права голосування до сойму. Про винятки від обовязку однорічного замешкання сказали ми вже вище. Вибраним за громадського радного може бути тільки особа без ріжниці полу, що мешкає у громаді і скінчила 30 літ життя.

Обшар громади може творити одну виборчу округу, або кілька округ, що обіймають злучені до них поодинокі домівки. З тексту закону виходить, що ті домівки не мусять лучитися зі собою територіяльно, себто, що влада може творити окремі виборчі округи, вириваючи з цілої громади поодинокі домівки пр. латинників чи кольоністів і створити для них окрему виборчу округу та придідлити для неї відповідну скількість мандатів на громадських радних.

Якщо громада творить одну виборчу округу, тоді вибори до громадської ради переводять на засадах обмеженого, іменного голосування і явно, а тайно тільки на жадання одної пятої частини присутніх виборців. Виборець голосує виключно на назвища попередньо зголошених кандидатів в числі одної четвертої частини числа мандатів, яке припадає на громаду. Пр. коли громадська рада складається з 12 радних (в громадах до 500 мешканців), то вільно голосувати тільки на 3, як з 16 (в громадах до 1000 мешканців) на 4, як з 20 (до 1500 мешканців) на 5. В більших громадах (у кожному випадку при більше як 2000 мешканців, що вибирають найвище число 30, якого через 4 не можна поділити) будуть утворені окремі виборчі округи.

Вибраними є ті кандидати, що дістали по черзі найбільшу скількість голосів, одначе не менше, як одну десяту частину всіх важних голосів. У випадку рівности рішає жереб.

Якщо ніхто з кандидатів не дістав принайменше 1/10 всіх важних голосів, або не обсаджено в повищий спосіб всіх мандатів, тоді приходить ще одно стисліше голосовання. При стислішому голосуванні счеркують з листи кандидатів всі особи, що при першому голосуванні дістали найменше голосів, в цей спосіб, щоби число решти кандидатів не було більше від подвійного числа мандатів, що лишилися до обсади. Це голосування є остаточне і за вибраних уважають тих кандидатів, що дістали по черзі найбільшу скількість голосів.

Повищі постанови торкаються теж виборів на заступників радних.

Доповняючі вибори на основі вищенаведених засад розписані тоді, коли у висліді виборів залишилася ще якась скількість необсаджених мандатів.

Якщо обшар громади поділено на виборчі округи, в поодиноких виборчих округах вибирають одного, двох, а найбільше трьох громадських радних — залежно від числа мешканців даної округи.

У поодиноких округах голосує виборець тільки на назвище кандидатів, наперед зголошених. В округах дво- і трьох-кандидатових голосує виборець тільки на назвище одного кандидата. Вибори є явні, а на жадання одної пятої частини присутніх — тайні. За вибраних до громадської ради треба вважати тих кандидатів, що у даній окрузі дістали по черзі найбільшу скількість голосів. У випадку рівности рішає жереб. Повищі постанови торкаються також вибору заступників громадських радних. Виборчі реґуляміни щодо техніки виборів до громадських, волосних, міських і повітових рад оголосить міністер внутрішніх справ.

ВИБОРИ ДО ВОЛОСНОЇ РАДИ.

Волосних радних вибирає волосна виборча колеґія (а не загал виборців як при виборах громадських радних), в склад якої входять: 1) радні громадські, 2) делеґати від 2 до 10 залежно від числа мешканців у громадах, де є сход, що їх вибирається на тих засадах, що громадських радних і 3) солтиси і підсолтиси всіх громад.

Повітовий староста може поділити простір волости на виборчі округи, приділюючи залежно від числа мешканців скількість мандатів радних, яка може бути наменше 3. І тут, як і в громадських виборчих округах, не треба територіяльної суцільности, що у першу чергу є диктоване польськими національними інтересами. Отже громади з протилежних кінців волости можуть творити одну виборчу округу, в якій громадські радні або делеґати тих громад і солтиси та підсолтиси вибирають означену скількість волосних радних.

Вибори волосних радних у волосних і окружних виборчих колеґіях є рівні і пропорціональні і відбуваються в тайному голосуванні на листи кандидатів. Черговий порядок вибраних до волосної ради означують по черзі назвищ на листах кандидатів. Решта осіб, вичислена на тих листах, залисується на листу заступників радних. Якщо на волость складається одна громада (що може бути у дотеперішніх дуже великих громадах як пр. Жабе пов. Косів, Настасів пов. Тернопіль, Камінка Волоська пов. Рава Руська і т. д.), тоді вибори на волосних радних відбуваються на тих самих засадах, що вибори до громадських рад — отже є загальні, безпосередні і т д.

Староство може розписати у часі каденції доповняючі вибори, коли число волосних радних зменшиться на 20%. Це мусить воно зробити, коли число радних зменшиться на 30%, а волосна рада не буде розвязана. Доповняючі вибори переводиться на засадах головних виборів. Ближчі постанови щодо доповняючих виборів будуть у виборчому реґуляміні, що його видасть міністер внутрішніх справ, і де будуть означені завдання виборчої комісії та їх склад при громадських і волосних виборах.

ЗАЖАЛЕННЯ І ВИБОРЧІ ПРОТЕСТИ.

Зажалення і виборчі протести проти громадських і волосних виборів рішає староста, вислухавши думки повітового виділу. Його рішення є остаточні, а оспорювати їх можна тільки позвом до Найвищого Адміністраційного Трибуналу.

МІСТА.

Рада міністрів вислухавши думки міської ради і повітового виділу може розпорядком скасувати місто, що числить менше як 3.000 мешканців і надати йому устрій волости або громади. Скасування міста з числом мешканців понад 3.000 можливе тільки при помочі закону.

Пос. Д-р Ст. Баран.

мати на меті, крім пізнання власних цінностей, — піднести інтелектуальний і культурний рівень наших селян, мусимо дати їм духову підтримку, якої вони потребують тепер куди більше, ніж раніше. Розказували мені перед кількома роками два ґімназисти, що вибралися (за прикордонною перепускою) до Хотина, що на бесарабському боці наймили в одного селянина візок і так відбули свою прогульку. По дорозі випитувалися цього господаря про освітній рух у селі, — виявилося, що там нема ні української читальні, ані кооперативи, а в школі вчать примусово лише по румунськи. Одним словом, здавалося би — якась національна пустиня. Але той самий селянин став випитуватися про культурну працю серед нас, галицьких українців, а врешті сказав: „держіться, бо мусять настати для нас кращі часи". Ці слова незвичайно замітні, коли зважимо, що походять з уст занедбаного селянина з Бессарабії, яким ніколи ніхто не журився, а всеж таки й в ньому зродилася та могутня віра, яка веде нас усіх до спільної мети.

Ми можемо гордитися культурою українського селянина, але там, де народній елемент виявляє багато прикмет, треба ще більше над ним попрацювати. Нам не вільно стануги в половині дороги, не вільно сказати — земля добра, зерно здорове, хай воно само сходить і росте, — треба подбати за врожай.

Один дуже інтеліґентний чех (секретар чеського консуляту в Кракові) так сказав раз до мене: „Ви, українці, не здаєте собі справи з того, який скарб маєте у своєму селянинові. Цього скарбу може вам позаздрити навіть найбільша держава. Перед вами стоїть одно велике завдання — подбати за дальший культурний розвиток тих мас, а майбутнє до вас належить".

Глум з Талєргофу.

„Русское" свято відслонення памятника і зїзд „Талергофцев" у Львові

Москвофільський табор, що підсилюється час до часу невідомими субсидіями, а проте виявляє щораз слабшу діяльність, задумує на осінь ц. р. нову акцію, яка має зміцнити його вплив у масах і продовжити існування могіканських останків наших „русских" ще на рік-два. З тією метою скликує він на 30. жовтня ц. р. „Зїзд Талергофців" та передбачує відслонення памятника „Неизвестному Талергофцу" на Личаківському цвинтарі у Львові.

Підготовка до зїзду й відслонення памятника ведеться вже від сьогодні всіми засобами, які ще в „русских" залишилися. Офіціоз того табору „Русскій Голос" та більшовизуюча „Земля і Воля" присвячують зїздові, що має відбутися 30. жовтня, багато місця, а спеціяльний талергофський комітет аґітує за тим, щоби на той день прибуло до Львова якнайбільше „русских" та щоби зібрати відповідні фонди на будову самого памятника.

Як довідуємося зі згаданих газет, комітет видав до „русскаво народа Галиції" відозву, у якій взиває закладати талергофські комітети по селах, освідомити населення про траґедію Талергофу і його ідею, вивчити селянські хори на зїзд „русскія національнія песні", завначити впорядчиків свята і т. д. Крім цього покликує до життя „уєздниє" талергофські комітети, що мають контактувати сільські комітети з центральним у Львові. Окрема точка відозви доручає покінчити підготовчу роботу до кінця вересня ц. р.

Друга відозва, яку видав згаданий Талергофський комітет у Львові, відноситься до самого памятника. Він має бути збудований коштом 5 тис. зол. з чорного ґраніту — „рускаво лябрадора" — за проєктом і руками відомої робітні гробниць Тировича, а під ним має бути зроблена крипта, куди звезуть тлінні останки відомих і невідомих талергофців. Це коштуватиме у свою чергу знову 5 тис. зол. Збірка 10 тис. зол., як повідомляє сам комітет, йде дуже мляво. За кілька літ аґітації за памятником вдалося комітетові зібрати ледви 3 тис. золотих, що очевидно не вистане на сам, як каже відозва, камінь. І відозва накликує власне підсилити збірку фондів на будову, вживаючи навіть доволі шорстких слів на адресу майбутніх жертводавців та взагалі „русской" жертвенности...

До згаданих обох свят не сміє поставитись байдуже ціле українське громадянство. Чергова спроба підсилити москвофільського трупа святими жертвами Талергофу, жертвами вперщу чергу й виключно українського народу Галичини, мусить бути визнана щонайменше неестетичною й не на місці. Заповіджений зїзд мусить викликати належний відрух: ренеґатство не сміє посягати по загальні святощі народу, як оце воно робить після Народного Дому вдруге з Талергофом, а відповідна пропаґанда на місцях мусить виказати львівським „русским", що в аґітації такими засобами вони перерахувалися. Нема „русскаво" Талергофу — як засобу аґітації, є Талергоф — боляча історична рана українського народу. Цю правду мусять москвофіли хоч-не-хоч приняти до відома. **ак.**

Небезпека пакту 4-ьох.

ЛЬОНДОН, 15. 7. ПАТ. „Дейлі Геральд", обговорюючи у передовиці підписання пакту 4-х, що має відбутися сьогодні, стверджує, що той пакт став джерелом неспокою в Европі. Він викликує підозріння, що Анґлія намагається ослабити авторитет Союзу Народів та заступити його змовою великодержав. Він викликав теж побоювання, що Анґлія й Італія підсилилиб радо гітлерівський уряд коштом концесій, яких дожидають з боку східнє-европейських держав. Нова серія пактів про неаґресію забезпечила, на думку часопису, східнє-европейський фронт перед тією можливістю.

Доказом пошани для поляглих героїв є жертва на охорону воєнних могил українських борців!

Кінець т. зв. автономії Радянської України.

Новий адміністраційний поділ Радянської України.

На внесок політбюра Р. К. П. президія центрального виконавчого комітету розглядає в Москві проєкт нового адміністративного полілу Радянської України. Згідно з проєктом територія Радянської України буде поділена на дві частини, саме на промислово-морську, яка обійматиме Донецький басейн і південні землі України з пристанею Одесою та хліборобську, в склад якої ввійде решта частина краю. Москва переводить новий адміністраційний поділ України з тією метою, щоби дотеперішні компетенції харківського уряду передати виконним органам нових адміністраційних одиниць. Такто скінчилась т. з в. незалежність Радянської України.

Економічний огляд.

Українська хроніка.

ВЧІМСЯ ШТУКИ ПРОДАВАТИ!

Польща хоче підготовити великий кадр добрих купців. Ця тенденція проявляється в проекті реформи торговельного шкільництва, де акцентуватимуться у майбутности міцніше науку практичних предметів, між ними штуку продавання. Всім нам ясно, що тепер, коли не тільки зростаюче розуміння ваги нашої господарської еманципації, але теж обєктивні обставини змушують нас розбудовувати рідний промисл і торговлю, нам треба мати якнайбільше людей, що в тих ділянках визнавались би без закиду. Маємо Торг. Школу у Львові, зате брак нам відповідної літератури. І треба з радістю привитати книжку п. І. Стериюка п. н. **„Практичні вказівки для продавців“**. Це данина духові часу, черговому етапові нашого національного розвою, це справді потрібна книжка. Слушно говорить автор у передмові: продавцем-купцем не кожний може стати сьогодні. Штука продавання не така проста! Вона вимагає відповідної підготовки. Ми не маємо тут місця ширше занятися обговоренням тексту. Зазначимо, що книжка добра, приступно написана, а 27 світлин при її кінці з успіхом доповнює думки тексту. Найцінніше у книжці те, що автор не використовує бездушно чужих джерел, але спираючись на свою довголітню практику і досвід пристосовує „штуку продавання“ до наших обставин, до нашого торговельного життя, що у великій мірі проявляється у кооперативних формах.

Польська хроніка.

ДОЛЯРОВІ ЗОБОВЯЗАННЯ ПРИ СЬОГОДНІШНІЙ РЕДУКЦІЇ ВАРТОСТИ ДОЛЯРА.

У правничому журналі „Нова Палестра“ (за червень ц. р.) розглядає адв. д-р М. Ріхтер болюче і в нас питання долярових зобовязань з юридичного боку і доходить до таких висновків:

1) Дол. зобовязання, з якого титулу вони не булиб, треба вважати грошевими зобовязаннями;

2) Якщо не застережено ефективної заплати, довжник має вільний вибір поміж ефективною заплатою і заплатою в золотих, а саме:

а) при зобовязаннях дво- чи односторонно торговельних (арт. 277 торг. зак.) і векслевих по курсі дня платности,

б) при інших зобовязаннях по курсі попер. дня, при чому під курсом розуміється курс „жадають“, себто вищий курс, бо віритель є безвільним продавцем валюти.

3) Якщо застережена ефективна заплата, то мусить вона відбутись в еф. долярах.

4) Невекслеву і неторговельну позичку, затягнену в золотих, а платну в еф. долярах, можна сплачувати згідно з волею довжника ефективно або в золотих по курсі як 2 б. (пар. 987 ц. з.).

5) Усі договори щодо підвишки понад вище згадану міру, заключувані при заплаті чи прольонгаті зобовязань долярових, у якій би то не було формі, під яким би то не було титулом чи покришкою — є неважні (росп. През. Р. П. з 29. 6. 1924. поз. 574 денника зак. Р. П. і слід., евент. пар. 879 цив. зак. і арт. 268 карн. кодексу).

6) Звороту тих підвишок можна домагатися як у випадку заплати в примусовому положенні, так у випадку добровільної заплати (пар. 1431 цив. зак., арт з пар. 1432 цив. зак.).

Своєрідний характер має зобовязання на „доляри в золоті“. І тут д-р Ріхтер дає теж цінні завваження. „Долар в золоті“ є це своєрідний спосіб одностороннього убезпечення претенсії. Воно не дає можливости „карги, якщо не було взаємного свідчення вірителя у формі напр. опусту від ціни чи відсотків. Зате там, де було виразне зобовязання заплати „в зол. долярових монетах“, там його треба виконати ефективно. Вимок: невекслеві і неторговельні позички, виплачені в іншій валюті ніж золоті долярові монети (пар. 987 ц. з.).

Клявзуля „доляр в золоті“ вяже безумовно обі сторони при убезпеченнях ріжного роду і то як при виплаті премії, так і виплаті асекураційної суми.

ПОЛЬЩА НЕ ХОЧЕ ІНФЛЯЦІЇ.

Теперішня ситуація валютової справи дуже складна і неясна. Дві провідні валюти — фунт і доляр — двобій за дешевизну, з держав, що тримаються золотого паритету, золото втікає, — поважно загрожені валюти Голяндії і Швайцарії. Відомий потентат Детердінг натискає на інфляцію фльорена, у Франції теж появляються голоси песимістів дотично дальшої твердости фр. франка. Польща наразі переживає втіху ізза депреціяції доляра, цієї другої її валюти. Золотий наразі міцний. Останнє інтервю мін. скарбу Завадського, опубліковане „Курєром Поранним“, вказує, що урядові кола не думають про інфляцію. „Інфляція — читаємо там — принесла би в наслідках кінець ощадности й ослаблення капіталізації, що є підставами добробуту. Ті небезпеки і ризика — можливість спричинення хаосу — більші ніж імовірні користи“. Очевидно до всяких офіціяльних енунціяцій треба підходити з резервою. Рузвельт, коли жадав від своїх громадян видачі золота, теж запевнював, що інфляції не буде.

Світова хроніка.

В КРАЇНІ ГОСПОДАРСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ. — АМЕРИКА ТЕРЕНОМ ВЕЛИКИХ ЕКСПЕРИМЕНТІВ.

Цікаве: в той час, коли Гітлер перестерігає перед нагальними господарськими експериментами, противиться революції в економіці, заявляючи, що треба німцям іти крок за кроком і не нищити основ національної екзистенції, рівночасно по той бік океану, в Новому Світі йде справжня революція. Внутрішні господарські проблеми видвигнув Рузвельт тепер на перше місце і полагоджує їх по диктаторськи. Він встряває в кожну клітину госп. організму і підпорядковує все своїй волі, до речі інспірованій його окруженням. Закон про відбудову промислу робить президента згл. його головного дорадника Б. М. Баруха фактичним диктатором на промисловому фронті. Посередним органом є центральні організації поодиноких бранж, що реґулюватимуть цілу працю підприємств. Випрацьований тими організаціями кодекс діяльности мусить затвердити президент. Та разом із тим ситуація в Америці замотується. Спекуляція тріюмфує і на її всесильність усі закони за короткі. Весь світ слідить з зацікавленням за великою перебудовою господарства Зл. Д. П. Америки і в її оцінці думки діляться. Є такі, що просто називають діяльність Рузвельта нечуваною авантюрою, мало що не такою, як більшовизм і ворожать катастрофальне заломання цілого господарського життя Америки.

ПЕРИПЕТІЇ З ДОЛЯРОМ.

У публіцистиці прийнялась фраза „долярова гойданка“. І справді безупинні зміни курсу ам. валюти оправдують цю фразу. На днях доляр підскочив на всіх біржах світа. Він став тепер спекулятивним товаром, так що всякі прогнози є недоцільні. Найбільші фінансисти не мають ніякої виробленої думки і висказуються дуже обережно. Вважають, що курс у Польщі кружлятиме біля 6 золотих. Очевидно, що хвилеві відхилення можуть бути значні, бо в цьому напрямі працюють „чорні біржі“.

В. Н-вич.

†

ГЛІБ ДУРБАК

ем. Радник Дирекції Скарбу

упокоївся принявши Найсв. Тайни дня 14. ц. м.

Похорони відбудуться дня 16. ц. м. в год. 4. з крипти ОО. Бернардинів на Янівський цвинтар. В. Й. П.

Перед пленумом льондонської конференції дня 27. ц. м.

Наради комісій на мертвій точці.

ЛЬОНДОН, ПАТ. Чотири головні заморські експортери, яких представники відбули окреме засідання з представниками Радсоюзу для устійнення продукції і збуту пшениці на европейському ринку, запропонували СРСР контингент 25 міл. бушлів щорічно. Представники Радсоюзу приняли цю пропозицію з іронією, покликуючись на свою статистику. Наради не дали конкретних вислідів. У дальшій черзі переговорів делеґати придунайських держав обстоювали своє домагання контингенту у висоті 53—57 міл. бушлів, тоді, як заморські продуценти доказували, що вони повинні експортувати найбільш 45 міл. бушлів. Представники придунайських держав знизили своє домагання до 50 міл. бушлів, але і цю пропозицію відкинено. Так і ця нарада не дала вислідів.

ЛЬОНДОН, ПАТ. Наради комісії для справ срібла застрягли теж на мертвій точці, бо не устійнено, скільки чистого срібла має бути в срібних грошах. Чергове засідання комісії відбудеться 17. ц. м.

ЛЬОНДОН, ПАТ. Головний фінансовий експерт делеґації Зл. Держав на льондонську конференцію Варбурґ вирішив виїхати до Ню-Йорку, мотивуючись пильними особистими справами. Це його рішення викликало серед делеґатів здивування, бо з виїздом Варбурґа американська делеґація залишилабся без ніякого фінансового авторитету. Вдійсності Варбурґ виїздить знеохочений нерішучою поставою американської делеґації.

ЛЬОНДОН, ПАТ. З приводу загального невдоволення з праці конференції, якої наради й переговори застрягли на мертвій точці, нотують у близьких до конференції колах щораз міцнішу охоту перервати конференцію взагалі. У слід за тим пленум конференції доручить її президії вирішити, коли слідуючий раз малиб її скликати.

ЛЬОНДОН, ПАТ. Президія конференції задумує скликати засідання пленуму конференції на 27. ц. м. Засідання підсумувалоб досьогоднішню працю й ухвалилоб відложити конференцію до осені.

Отвертий лист

до Редакції часопису „Наш Клич“ у Львові.

„Не дамося нікому спровокувати на т. зв. судову дорогу, навіть підлою інсинуацією і брехнею“ — так кінчиться відповідь Редакції „Нашого Клича“ (в 16. ч. з 9. липня 1933 п. н. „Плід інтриги“), яку візвали були підберезецькі установи на громадянський суд.

Ми, підписані Виділи Установ Підберезець, признаємо щиро, що неналежимо до людей, які люблять боротьбу і не бояться найстрашніщої зброї, але безсилі ми проти людської несовісности, бо проти несовісних людей нема ніякої зброї. Тому більше до боротьби з такими людьми ставати не будемо. За те хочемо ще відповісти Шановній Редакції „Нашого Клича“ на кілька її замітів, які були поміщені п. н. „Плід інтриги“. „Не можемо недивуватись роззброюючій наївности Підберезецьких Виділових“ пише „Н. К.“ Так, панове редактори! Ми були роззброююче наївні, коли думали, що Редакції „Нашого Клича“ дійсно залежить на правдивих інформаціях, якраз тому взивали Вас ствердити правду і більш нічого. Тепер після статті п. н. „Плід інтриги“, бачимо, що тут ходить зовсім про щось інше і відповідаємо: Ми ще не є аж настільки роззброююче наївні, щоби повірити, що „Наш Клич“ тільки тому не хоче ствердити правди, що його викликують некомпетентні чинники. Тепер ми тої думки, що Шановні Редактори „Нашого Клича“ просто бояться прийти і вглянути ближче у справу, бо стаючи на громадянський суд, треба мати чисту совість і відкрите обличчя, чого в тім випадку Вам бракує. „Скажіть, будь ласка, хто так зручно звів Вас солідарно, пише „Н. К.“ Причиною в першій мірі була Ваша писанина, а дальше зедная нас всіх відповідальність за долю села, відповідальність за розвиток кожного товариства, які ми репрезентуємо, та за моральний й етичний рівень тих всіх війн, які будуть вести ріжні партійки на терені Підберезець. В обороні чести свого села і його провідників станемо завжди громадно і хто намагатиметься обезчестити наше село, той дістане від нас завжди належну відправу.

Врешті заявляємо Шановній Редакції „Н. Клича“, що ми не дуже перейнялися тим, що Ви легковажите собі наше домагання; не гнівайтеся теж, Шановні Редактори, що від нині ми злегковажили собі й Вас і на дальше не бажаємо собі мати Вашого часопису в наших товариствах.

Підберізці, дня 12. VII. 1933 р.

Т-во „Просвіта“:
Степан Кізь, голова. Михайло Кернога, секр.

Рідна Школа:
Іван Лемішка, голова. Цар Кость, секретар.

Кооп „Єдність“:
Іван Конюх, містоголова. Іван Лемішка.

Кред. кооп. „Добробут“:
Василь Влох. Михайло Кернога.

Т-во „Луг“:
Михайло Дзюбик, секр. Степан Кізь, голова.

„Сільський Господар“:
Петро Балтро, голова. Григорій Москва, секр.

„Союз Українок“:
Теофіля Осташевська голова. Анна Костюк, за секретарку.

З орґанізаційного руху.

Повітові наради УНДО в Теребовлі.

Повітовий Народній Комітет УНДО в Теребовлі скликав на вівторок 4. липня ц. р. наради представників громад теребовельського повіту для обговорення політичних і орґанізаційних справ. Наради отворив голова Пов. Нар. Комітету адвокат **д-р Антін Заплітний,** покликуючи до проводу в нарадах о. **крил. Степана Мохнацького** з Теребовлі. У нарадах була заступлена більшість громадян Теребовельщини, головно місцевими селянами; крім них було кількох священиків та кількох місцевих інтеліґентів і гурток студентської молоді.

Політичний реферат про наше сучасне положення в Польщі та поза її кордонами у звязку зі світовим політичним положенням і світовою господарською скрутою виголосив посол д-р **Степан Баран.** У другій частині свого реферату пос. д-р Степан Баран торкнувся і наших внутрішніх політичних і партійних відносин, вказуючи передовсім на потребу орґанізації молоді, яка часто підпадає з великою шкодою для нації і особисто для себе під впливи посторонніх невідповідальних чинників і терпить часто без ніякої потреби і без найменшої користи для загальної національної справи. Треба, щоби молодь не йшла в підземелля і щоби не попадала нераз у руки комуни, але вчилася національної карности і почуття відповідальности передовсім у рядах руханково-спортових товариств, до яких на селі належить у першу чергу Луг. Ре-

ферат про діяльність Української Парл. Репрезентації та про потребу політичної організації в рядах УНДО і поширення преси, передовсім „Свободи“ — виголосив посол **Олекса Яворський** і він відповідав тим, що забирали голос у дискусії, зокрема представникма молоді. На внесок **о. Платона Карпінського** з Острівця ухвалено одноголосно довіря для Української Парл. Репрезентації і проводові УНДО і закінчено наради відспіванням національного гимну.

—o—

ПАКТ 4-ох ПІДПИСАНО

РИМ, 15. 7. ПАТ. Нині вполудне у Венецькій палаті підписано пакт 4-ох держав.

—o—

ДВА ЧЕРГОВІ ЛЕТИ ПОНАД ОКЕАН.

НЮ-ЙОРК, 15. 7. ПАТ. З летунського майдану в Ню-Йорку вилетів нині в год. 10.11 перед пол. летун Вілям Пост до Европи з метою облетіти кругом світ та устійнити новий світовий рекорд. Згаданий летун два роки тому облетів земну кулю в рекордовім часі 8 днів 15 годин і 51 хвилин з летуном Гатті. Нині вибрався сам у далеку дорогу.

НЮ-ЙОРК, 15. 7. ПАТ. Два литовські летуни Даріюс і Гірнас вилетіли нині на літаку „Літавніка“ з Америки до Ковна і цю дорогу задумують перелетіти без осідання.

—o—

З ЛЬОТЕРІЙНОГО ПОЛЯ.

Довідуємося, що не тільки V кляса теперішньої льотерії, але також речинець розигри черговоі 28 льотерії помітно скорочено.

Грачам спішно до виграної — їх бажанням іде Дирекція льотерії назустріч.

*

Як нас повідомляють, вже найближчого тижня будуть оголошені подробиці нового зреформованого пляну гри 28-ої льотерії. Саме тепер кінчиться друк нового пляну, над яким працювали від нового року до кінця травня.

*

З огляду на голоси зпоміж грачів, що дивним видається їм преміювання льосів, які вже раз виграли, Генеральна Дирекція державної льотерії рішила скасувати введену систему у 26-ій і 27-ій льотерії. Льоси, які знов виграють не будуть преміювані за винятком головної виграної останньої кляси. Зате буде розширена система введення в 27-ій льотерії щодо виграних потішення, для льосів, які при тягненні програли.

НОВИНКИ

— **ПРИЙМАЮ ЯК ДАВНІШЕ в моїм дентистичнім заведенні Сикстуська 17. від 9—1 і від 3—6. НАСС.** 1—3

— **Іспит зрілости** в держ. гімн. з укр. м. н. в Перемишлі в літнім речинці 1932/33 р. зложили: Будзиновський Константин, Гречило Богдан, Гринишин Богдан, Гурко Евген, Карпяк Володимир, Касприк Антін, Курницький Іван, Кузьминський Мирон, Мишишин Мирослав, Пасіка Іван, Паславський Іван, Роман Микола, Сабат Орест, Салук Михайло, Войтович Михайло, Плювак Павло, Балух Мирослав, Башук Петро, Дзюбинський Тадей, Гут Володимир, Гарабач Евген, Горбачевський Іван, Гринишин Константин, Гура Ігор, Караван Льонгін, Кушнір Микола, Менцінський Мирослав, Мусякович Володимир, Оренчук Володимир, Сембратович Микола, Шпінда Іван.

— **У приватній жіночій гімназії „Українського Інституту для дівчат“ у Перемишлі** відбувся іспит зрілости під предсідництвом дир. Ів. Бабія в літньому речинці у днях від 27. VI. до 1. VII. ц. р. Свідоцтво зрілости дістали такі абітурієнтки: Бассараб Любов, Боднар Ірина, Брадович Евстахія, Бурдьо Іванна, Височанська Ярослава, Винницька Мирослава, Гидик Евгенія, Грабець Марія, Дідух Ольга, Дибко Марія, Долошицька Наталія, Дута Марія, Жук Евгенія, Іванько Наталія, Карван Емілія, Карпинська Марія, Кашубинська Ірина, Ковалик Марія, Коминкевич Ярослава, Козій Іванна, Копач Марцеля, Коритко Олена, Левицька Марія, Левандовська Мирослава, Маковецька Марія, Михно Марія, Ніцович Любомира, Нищота Наталія, Осідач Надія, Ощудляк Ірина, Попадюк Марія, Слоньовська Любов, Смотрич Ірина, Стасів Любов, Стрілер Ореста, Тимощук Дарія, Футрик Стефанія, Чорняк Пелягія, Шелех Ольга, Шматера Ольга, Якубів Станислава, Ярка Наталія.

— **Процес за шпигунство у Львові.** Львівський трибунал перевів мин. четверга розправу при замкнених дверях проти Петра Омеляна з Волиці Комарової сокальського пов., обвинуваченого у шпигунстві і присудив його на 5 літ. Боронив д-р В. Старосольський.

— **Хто виграв на льотерії?** В 3-м дні тягнення 3-тої кляси 27 польської державної льотерії виграні впали на такі числа льосів: 10.000 зол. на ч. 7477; 5.000 зол. на ч. 23213; 2.000 зол. на ч. 102058, 114526, 115798; 1.000 зол. на ч. 92130, 94058; 500 зол. на ч. 7928, 14726, 35371, 39277, 61711, 7158, 73913, 76132, 99233, 90904, 101271, 103420, 147290; 400 зол. на ч. 5163, 6424, 18156, 68416, 68702, 72057, 77750, 79158, 87392, 87779, 99749, 112720, 117910, 119469, 119562, 119914, 124422, 124169, 128472, 140619, 146304; 300 зол. на ч. 23271, 33100, 43374, 67146, 72123, 120353, 122117, 122855, 123307, 125457, 130101, 134356, 147186, 152421.

— **Чиї це трупи?** Як відомо, останні повені забрали кілька людських жертв, але скільки — цього досі не стверджено. Попропадали теж не відомо куди люди і щойно тепер деякі трагедії вияснюються: Біля Синевідська Вижнього викинув Стрий на беріг трупа близько 40-літнього мужчини в сіраку і білих штанах, що має розбитий череп; в Розбірчу ця сама ріка викинула трупа якоїсь невідомої 10-літньої дівчинки в міській одежі, врешті в Довгім б. Підбужа найшли на березі Стрия невідомого втопленого хлопця. Чи вясниться хто це — невідомо.

УКРАЇНЦІ!
КУПУЙТЕ ТОВАР ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЩО ОГОЛОШУЮТЬСЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ПРЕСІ.

— **Обережно з ондуляцією!** Як кожна сучасна жінка, так і служниця Маєвська зі Львова хотіла придати собі чару і пішла до фризієрні Аньоловичів при вул. Кручій заондулювати собі волосся. Заплатила за роботу над своїми кучерами 8 зол. і вернулася щасливо до хати, але пів години пізніше крикнула нагло: „вогонь“, вхопилася за голову і впала непритомна на землю. Приявні при цьому вгасили справжню пожежу на голові панни Маєвської, але з попеченою головою мусіла вона податися до лічниці. Там устійнили, що стрижій забув змити кисень з головки панни Маєвської і він загорівся. Кілька днів тому вона вийшла після 6-тижневого лікування зі шпиталю і пана майстра згаданої фризієрні подала до суду, домагаючись відшкодування.

— **Галицька хроніка.** В Ціневій б. Коломиї повісився хворий на розстрій нервів 54-літний Микола Брустурняк. — Микола Климко з Ланчина пов. Надвірна кинувся був доганяти в лісі невідомих трьох типів, що тікали з мішками, один з тих стрілив і куля прошила Климкові наскрізь груди. Півживого перевезли його до лічниці.

— **І там ґранати.** В с. Ставчанах на Буковині найшов 46-літний селянин Тодір Паламарик Василів на полі ґранату, що залишилася там мабуть ще з часів світової війни і почав її розбирати. Стрільно вибухло Василівому в руках і рознесло його на шматки. Малий синок селянина вирятувався від смерти тільки тим, що втік, як батько почав розбирати ґранату. Василів був свідомим українцем і його смерть викликала в околиці щирий жаль.

— **Всеславянський Співацький Союз.** У Празі відбулися 1. ц. м. перші установчі заг. збори подуманої на широкі розміри установи, що має назву Всеславянський Співацький Союз. До управи Союзу, яку вибрано на 2 роки, ввійшов головою д-р Л. Єржавка, секретарем д-р Матоуша. В заг. зборах брали участь представники ріжних славянських народів, м. і. чехи, словаки, поляки, югославяни, теж еміґранти-українці, від яких до управи увійшов проф. Д. Антонович. Статут Союзу подуманий так, що кожна нова управа буде складатися з представників іншого народу, отже й українці виберуть колись зпоміж себе цілий виділ.

— **Україніка у чеській пресі.** В останьому числі місячника „Соціольоґіцке Ревю“, який видає Масарикове Соціольоґічне Т-во, находимо статтю М. Шаповала „Сучасна українська думка та праця“, в якій автор обговорює навчання соціольоґії у школах СРСР та переглядає працю у соціольоґічній ділянці в Галичині, та статтю Н. Григоріїва „Функції держави“. — Черговий (5—6) зшиток „Словенского Пршегледу“ має вістки про українське життя, м. і. некрольоґ Хвильового й о. Стефановича, рец. доц. О. І. Бочковського на книжку Борщака про Григора Орлика, крім цього велику статтю інж. Миколи Кушніренка: „Соціяльно-господарський образ карпаторуського села“.

— **Всюди те саме.** З Черновець повідомляють, що стан освіти на Буковині страшний. В Чернівцях не вчать по українськи ані в одній школі. В більшості народніх шкіл на Буковині нема української мови як предмету. Румунську мову і письмо ученики швидко забувають. Неписьменність росте. Т-во „Українська Школа“ зараджувало як могло цьому станові, влаштовуючи в ріжних українських селах Буковини курси для неписьменних підчас вакацій. Цього року і те скінчилося: Міністерство освіти в Букарешті заборонило Т-ву „Українська Школа“ і ці невинні курси.

— **Ювилей чеської письменниці — прихильнички України.** Чеська преса мин. тижня присвятила багато місця своїй письменниці Ружені Єсинській, що скінчила тепер 70 літ. Єсинська відома в Чехословаччині як поетка, новелістка, і як авторка кількох драм („Естера“, „Девята лука“ й ін.), що досі не сходять з репертуару чеських театрів. Українцям відома Єсинська, як велика прихильниця української літератури, що м. і. переклала до „Сборніка световей поезіє“, виданого накладом Чеської Академії Наук, Літератури й Мистецтва в 1900 р., низку творів Т. Шевченка. Сива, як голуб письменниця цікавиться й досі українською літературою.

— **Ріжні вістки.** Американський сенат радитиме над проектом закону, чи не ввести кари смерти для тих, що поривають людей для шантажу та грабунку. — У північно-західній Туреччині, головно в околицях Смирни, сильний землетрус знищив багато домів; є вбиті та ранені. — Два італійські студенти разом з провідником вертаючися з прогульки на Маттергорну впали з льодовика і згинули. — В індійському місті Кольпагур відломок скелі із недалеких каміноломів убив професора Рао Саґіба підчас викладу; у каміноломах підривали скелі динамітом. — У Мадриді відкрили памятник славному маляреві Ґої. — До Еквадору прибув німецький хемік Герман Гут, який виїхав ще в 1924 р. на досліди у праліс і 5 літ побув у примусовій неволі в Індіян. — Ескадра ґен. Бальбо прибула щасливо до Монтреалу. — Над Сальцбурґом появився був літак зі свастикою і розкинув летючки з підписами націонал-соціялістичних послів, вигнаних з Австрії. — В Льондоні почнуться 19. ц. м. наради нафтового конґресу. — В Парижі почався 30. конґрес французької соціялістичної партії. — У Вільгельмгафен присудили жида Бонема на 4 міс. вязниці за поширювання вісток про гітлерівські злочини. — Біля Познаня розбився польський літак. Двох летунів згинуло.

— **Історія фірми Моссе.** Берлінське підприємство Рудольфа Моссе, що проголосило банкроцтво, має свою довгу історію. Рідня Моссе, що дійшла до величезного багацтва походить із галицької жидівської рідні. 21-літній Рудольф Моссе, син лікаря з Горлиць, уроджений там у 1843 р., виїхав до Німеччини шукати посади. Почав він від праці у ляпціґськім деннику „Дер Телеґраф“; там дістається він до відділу оголошень. У 24-ім р. життя засновує у Берліні перше німецьке бюро реклями, яке хутко стає великим часописним концерном. Після кількох літ праці стає він власником найповажнішого німецького денника „Берлінер Таґеблят“ і притягає до нього чимало інших денників, тижневиків і журналів. Це була одна із найбільших реклямових організацій в Европі. Коли прийшов до влади Гітлер, Моссе пішов на уступки. „Берлінер Таґеблят“ став урядовим органом і втратив найвизначніших своїх співробітників; жиди, що підтримували часопис, головно в його частині оголошень, покинули його, число передплатників маліло з кожним днем. Тепер після банкроцтва Моссе може почати все наново в якійсь іншій ділянці.

— **По центові за одну блощицю.** У Брукліні призначили три дні на боротьбу з блощицями та тарганами (швабами). Фірма хеміка Еліота робить експерименти з винаходом ліку для вбивання цих на сікомих і тому потребує їх 30.000 штук. Але, що нелегко дістати нараз таку кількість, помістила в часописах оголошення, що платить по центі за штуку, коли хто принесе живі насікомі. Якісь хлопці принесли 3.000 і заробили 30 дол. Один хлопець приніс слоїк і сказав, що в ньому є 840 блощиць. Хемік подивився і оком знавця обчислив, що там лише 800 штук і заплатив йому 8 дол. Хлопець приняв, кажучи, що і так не знав, що має зробити з блощицями, які разом з молодшою сестрою ловив два дні й дві ночі, бо вони не давали їм спати.

— **Союз Студентів-еміґрантів,** Львів, вул. Шайнохи 1. повідомляє: Товариші, що задумують виїхати на вищі школи закордоном, повинні вже від тепер старатися, щоби їх приняли на чужинні університети. Секретаріят Союзу полагоджує всі формальності, звязані з виїздом на студії — переклади, леґалізації документів, пашп. знижки, залізничі полекші і т. д. Інформації дає Секретаріят Союзу щодня від 9—1 і від 4—7.

— **Два і пів міліона студентів на світі.** Найбільше студентів на світі має Америка: їх є

971.590, при чому вчаться вони на 1.078 виділах університетів, колегій та вищих фахових шкіл. Друге місце кількістю студентів має Радянщина, у якій за офіційними вістками, студіює на вищих школах 423.600 студентів. Третє місце має Німеччина — 138.000, четверте Франція — 78.000, а пяте Польща, у якій нараховують 48.000 студентів.

— **Смерть відомого гохштаплера.** У Будапешті вмер на днях відомий обманець і „гохштаплер“ Гнат Штрасноф, якого називали „маярським капітаном з Кепеніку“ М. і. кільканацять літ тому Штрасноф перебрався був у блискучий однострій сотника гусарів і проти волі служби вліз до палати й до самої робітні князя примаса Васарі. Там заявив, що він князь Естергазі, має гоноровий довг 30.000 корон і якщо князь його не порятує, стріляє собі в лоб. На підтвердження своїх слів витягнув обманець револьвер і Васарі справді дав йому бажані гроші, щоби опісля довідатись, як сердечно його „набрали“. Усі свої „подвиги“, що інтригували у свій всю Европу, описав Штрасноф окремою книжкою; в останньому часі жив жебраючи і вмер у нужді

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ.

Загальні Збори Окружного Союзу Українських Кооператив. Дня 28. червня ц. р. відбулися Загальні Збори Окружного Союзу Українських Кооператив в Станиславові, що викликали велике зацікавлення так у повіті, як і в самому місті. Джерелом зацікавлення була в першу чергу охота довідатися, які вислідн праці нової надзірної ради та дирекції, що почали її в дуже тяжкому для Союзу часі, тоді, коли він внаслідок необережної господарки давніших управ станув майже над берегом пропасти. І треба з великим вдоволенням ствердити, що провід Союзу находиться в добрих руках, коли в часі загальної господарської кризи та після таких міцних потрясень, які пережив Союз, дирекція предложила загальним зборам активний білянс за діловий рік 1932 з білянсовою надвишкою 1.108.86 зол. Загальне вдоволення з істнуючого стану оформилося в численних голосах признання та подяки під адресою голови надзірної ради, радн. інж. Володимира Дутки та начального директора інж. Ілька Семенчука, яким Союз завдячує свій теперішний стан. Щоби познайомити ширший загал з діяльністю Союзу — подамо деякі цифри, що ілюструють його працю в 1932 році. Діяльність Окружного Союзу Кооператив у Станиславові обхоплює повіти: Станиславів (без судового повіту Галич), Надвірна, Товмач і 4 громади Бучаччини — разом 163 сільські і 11 міських громад, в яких без міста Станиславова є 262.958 українців, 29.561 поляків, 24.892 жидів і 2.581 інших. Активних кооператив у цілій окрузі 157. Кооперативи для загального закупу і збуту вели торговельну діяльність в 106 громадах і в 137 крамницях. Відсоток скооперовання громад 60.35 проц. Усіх членів мав Союз 115. Свої торговельні агенди вів Союз у станиславівській централі і 5 складницях. Загальний торг Союзу — 683.088.88 зол., дохід з торгів товарами 34.021.09, (5.17 проц. торгу). Адміністраційні видатки в усіх відділах 40.707.14 зол. (5.96 проц.). Недобір адміністраційних коштів в прирівнанні до торгів виносив проте 0.77 проц. торгів товарами. Крім доходу з товарів доходить сюди ще дохід на продуктах, відсотках і сконтах — 12.313.61 зол., чим покрито втрату нечного магазину, недобір адміністраційних видатків в порівнанні з доходом з товарових торгів, амортизацію, а сальдо у квоті 1.108.86 зол. залишилося як білянсова надвишка. Оборотові фонди Союзу виносили під кінець ділового року на власнім майні — 122.130.89 зол., на чужім майні — 86.339.55 зол., разом 208.470.44 зол. Про розміщення власних і чужих капіталів треба ствердити, що Союз розділював їх за засадами ліквідности підприємства, завдяки чому міг вивязуватися у звітовому році вчас зі своїх зобовязань. Все ж таки відчувається брак плинного капіталу, бо всі власні капітали Союзу унерухомлені в боргах, льокаціях, рухомостях та нерухомостях. Ця обставина здержує безперечно належний розвій Союзу і має деякий вп... на калькуляцію. Торговельна діяльність Союзу йшла в напрямі поширення істнуючих вже відділів: споживчого і галянтерійного та організації збутової ділянки. Між іншим зорганізовано експорт яєць. Від 1. серпня 19.. до 31. XII. 1932 р. перероблено і вислано до Англії і Італії 1786 скринь на суму 209.660.42 зол. Крім того започатковано збут збіжа та фасолі, яких продано ... вагонів на 18.106 зол. і заведено окремий відділ товарів, якого продано 36 вагонів. З черги Союз, виконуючи ... буть ухвалу 7 кооперативного конгресу в напрямі розбудови кооперативного промислу, заснував фабрику пасти до обуви, яку внаслідок натиску і розбіжности поглядів на цю справу Центросоюзу і РСУК — мусів зліквідувати. Справа ліквідації фабрики пасти викликала несподівано живу дискусію, а навіть голоси обурення. Хоча надзірна рада й дирекція вияснили справу, делегати сільських кооператив заявилися гостро проти тих, що на їх думку обовязані беззастережно обстоювати розбудову кооперативного промислу й у висліді дискусії ухвалено одноголосно постанову, в якій доручено Союзові знову приступити до організації фабрики. Для доповнення картини треба додати, що за рік відбув Союз 67 люстрацій, 43 організаційні поїздки, 49 кооперативних анкет, зорганізував 5 нових кооператив, ... ревів 1 кооперативний курс та 7 кооперативних ... В цілому районі було в 1932 році на 34.577 господарств — 14.595 членів, тобто скооперування села досягло ... проц., торг на 1 господарство — 42.42 проц. В усіх кооперативах округи торг виносив у 1932 році — 1.673... зол., що в прирівнанні з торгами попереднього року ... 4.85 проц. обнижки. Цікаві теж цифри, що відносяться до кооперативної вірности кооператив. Отже загалом в усіх кооперативах округи закуплено товару за 1,486.014 зол., з цього в Окружному Союзі на 587.... зол.; кооперативна вірність осягла щойно 39.5 проц. Загально видно в починах Союзу на всіх ділянках дбайливу руку, що дає гарантію повільного, але певного розвитку. Хід нарад загальних зборів поважний і діловий. Ухвалено низку постанов, що мають на меті ліквідацію боргів та скріплення кооперативної карности.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Театр нечинний з причини ферій.

Театр Ріжнородностей.

Неділя, 16. липня год. 8. веч. „Муравчик“. Трупа Редути під дир. Остерва.

Кіна.

АДРІЯ: „Торговці живим товаром“.
АПОЛЬО: „Розкішна пригода“.
АТЛЯНТИК: „Кікі“.
КАСІНО: „Кривавий схід“.
КОПЕРНИК: „Дівчина з гір“ і „Піднебесні лицарі“.
МАРУСЕНЬКА: „Дівчина з гір“ і „Піднебесні лицарі“.
МІРАЖ: „Серце на роздоріжжю“.
МУЗА: „Кожному вільно кохати“.
ПАЛЯС: „Спів — цілунок — дівчина“.
ПАН: „Распутін“ і „Вікторія та її гусар“.
ПАСАЖ: „Нічна пригода Альдінія“ та „Івонка“.
СТИЛЕВЕ: „В кожній пристані дівчина“ і „Ревія“ Садовського.
ХИМЕРА: „Мушкин в її житті“.
УТІХА: „Сатана заздрощів“.

Закордонне радіо.

Неділя, 16. липня 1933.

Братислава (279,3) 20.05 „Подружжя на пробу“ — оперетка; **Міляно** (331,4) 12.30 Легка музика; 20.30 „Дон Паскаль“ — опера; **Штрасбург** (345.2) 15.30 Камеральна музика; **Ляйпціг** (389,6) 6.20, 17.00, 19.30 Концерт; **Біґгород** (429,7) 20.30 Оперетка; **Рим** (441,2) 20.45 „Стентерельо“ — оперетка; **Прага** (488,6) 7.00 Концерт; **Відень** (516,1) 11.30 Симфонічний концерт; 20.00 „Останній валець“ — оперетка; **Рига** (525) 19.30 Концерт; **Харків** (937,5) 5.00 Грамофон; 9.00, 15.00 Концерт; 16.20, 17.30 Трансмісія з театру.

Понеділок, 17. липня 1933.

Кенігсберг (217,1) 20.05 Симфонічний концерт; **Копенгаген** (281,2) Музика Шопена; **Міляно** (331,4) 17.10 Концерт; **Штрасбург** (345,2) 20.45 Симфонічний концерт; **Ляйпціг** (389,6) 21.25 Концерт; **Букарешт** (394,2) Легка музика; **Сотенс** (403.8) 19.50 „Пірвана з Сераю“ опера; **Рим** (441,2) 17.30 Концерт; **Відень** (518.1) 19.00 Концерт; **Будапешт** (550,5) Камеральний концерт; **Харків** (937,5) 8.00 Грамофон; 14.00, 16.00, 19.00 Концерт; 18.30 Музичний конкурс; **Давентрі** (1554,4) 21.10 Камеральна музика; **Париж** (1724,1) 16.45 Камеральний концерт.

Львівське радіо.

Неділя, 16. липня 1933.

12.10 Метеорольогічний комунікат; 12.15, 13.15, 17.30, 21.00 Трансмісія з Варшави; 16.45 Трансмісія з Кракова; 18.10 Всячина; 21.10 „На веселій львівській хвилині“; 22.00 Спів; 22.25 Спортові вісти; 22.40 Комунікати; 22.45 Ґрамофон.

Понеділок, 17. липня 1933.

7.05, 7.20, 7.25, 7.30, 7.52, 7.55 Ран. програма; 12.55 Полудневий денник; 14.55, 15.15, 18.35, 22.45 Грамофон; 15.10 Сільва рерум; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Збіжева біржа; 17.00, 18.15, 19.40, 20.00 Трансмісія з Варшави; 19.20 Всячина; 22.30 Спортові вісти; 22.40 Комунікати.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Хор Дм. Котка.
16. VII. — Городенка.
17. VII. — Заліщики.
18. VII. — Тлусте.
19. VII. — Чортків.

На „Рідну Школу“ зложив Вп. радник О. Бурачинський 25 зол. замісць квітів на могилу незабутнього товариша Єися. За отсей даток щиро дякує **Головна Управа.**

БІРЖА.

ДОЛЯР.

У суботу 15. липня вполудне філія Польського Банку у Львові устійнила курс доляра на 6.12 зол. На біржі плачено за доляра 6.24, а навіть 6.26 зол. Тенденція знижкова.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих від	золотих до
Пшениця двірська	35·50	36·—
Пшениця збірна	33·50	34·—
Жито одноціле	22·—	22·25
Жито збірне	21·25	21·50
Ячмінь двір. одноцілий	19·—	19·50
Ячмінь на мливо	18·—	18·50
Овес галицький	9·75	10·25
Овес замоклий	13·50	14·—
Кукурудза краева	22·50	23·—
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	20·—	22·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	17·—	18·—
Горох пів-Вікторія	24·—	26·—
Горох полевий	21·—	25·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	10·50	11·—
Вика сіра	9·—	9·50
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	16·25	16·75
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·25	8·50
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	10·—	10·25
Висівки пшеничні	10·50	10·75
Пшоно	37·—	38·—
Просо краеве	28·—	29·—
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. за.	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—

100 кг. льоко Львів	від	до
Пшениця двірська	37·—	37·50
Пшениця збірна	35·—	35·50
Жито одноціле	24·—	24·25
Жито збірне	23·25	23·75
Ячмінь на мливо	19·25	19·75
Овес збірний	13·75	14·25
Мука пшен. люксусова	69·—	69·50
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип уряд.	42·50	43·—
Висівки житні	10·25	10·50
Висівки пшеничні	10·75	11·—
Крупи ячмінні грубші	36·—	38·—
Пшоно ч. 1	41·—	43·—
Пенцак ч. 10	36·—	38·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ платив кооперативам за 15. 7.: масло 2.30 зол., молоко 12 сот., сметана 70 сот., яйця 2.40—2.60 зол. Тенденція на масло, молоко звичайна, на сметану сильна, на яйця зниж(к)ова.

За редакцію відповідає Олександер Костик Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10